လှအိုးကွဲသို့ကျေးဇူးတင်လွှာ

ဗုဒ္ဓ၊ မြန်မာ၊ မွန်ပြည်ဌာနှင့် ရတနာအစုထိုသုံးခုအား ဦးထိပ်ပန်ဆင် နတ်ဂိုဏ်းဝင်သည့် များ မြဲကျေးဇူးရှိခဲ့ဖူးသော ဘမိနှစ်ဦး ဆွေမျိုးထူးတို့ မြဲမြဲကြီးကြပ်တွားဝပ်မှတ်၍ လည်း မတင်းတိမ်ပြီကော။

ဆယ်ဖြာလက်ယှက်အဖူးမပျက်မို့ ကြားသူအပေါင်း သူတော်ကောင်း တို့ အနန္တသုနခေါ(အဲလေ)သုခရစေသော်(ဝ်)။

ထိုမှ တစ်ဝ ညာသိပ္ပနှင့် တကွမြင်စရိ၊ သင်စရိနှင့် မသင်ရဘဲ အာစရိဖြစ်သူ ထိုထိုလူနှင့် အခြား ပလပ်(စ်)ပေါင်း စရိဖောင်းများ ပါမကျန် မေတ္တာမပြတ်ပေးပို့အပ်သည် ။ ကံကောင်းလျှင်တော့ရမည်ပေ့ါ။

ဤနှယ်တစ်ဖုံအလုံးစုံနှင့် အနီးအပါးမှ ကြီးပွားဖွယ်မမြင် စာအုပ်စီးပွားနယ်တစ်ခွင်မှ ထုတ်ဝေသူ ကျော်ဟိုး၊ အာစရိလှိုင်ဝင်းမိုးကိုလည်းကောင်း၊ မတော်တရော် ဖတ်ရှုကဲဖြတ်ပြုသော စာပြင်စာပြုပရု(ဖ်) စရိပညာရှိများကိုလည်းကောင်း၊ အာစရိမဟုတ် မဟာဒုတ်နှင့်မေးမြန်းသမျှ အိပ်သွန်ဖာချ မှောက်သင်ပြသော “လမ်းတိုမှာ လမ်းဗိုလ်ရှိတယ် လမ်းဗိုလ်မှာ ပန်းတိုရှိတယ်” ဟူ၍ (ပန်းချီ စုတ်တံတို့ ကို ထောင်ထောင်ပြရင်း ကြွေးကြော်တတ်သည့်) အစ်ကိုဆရာပန်းချီကိုဆန်း (အရှေ့တောင်အာရှအငယ်ဆုံး အရက်သမားဆုရ ယခု ပူးတွဲဘီယာဆုကိုချိန်နေ) အားလည်းကောင်း၊ ယခင် တစ်ခါချစ်လှစွာသောဆံပ

င်မှာ ဆံထောက် ကိုယ်မှာ ဖြောင့်၍ ခါးတောင့်ရင်တောင့် တင်လုံးပိန်သည့် မြင်မြင်သမျှ စိတ်ပျက်အောင်လှပါသော ချစ်ရိုးခင်ရိုး ကျူကျူ ပါအောင်ကပ်ဆိုးခဲ့ရသည့် မိသိန်းအေး (ခေါ်) လှအိုးကွဲမိန်းမကျော်အားလည်းကောင်း၊ ကျွန်တော် အကြည်တော်(ထာဝရဂေါ်)မှ ဤစာတန်းငယ်ဖြင့် ပဏာမကော်ရော်ပါသည် ။

ပြည်သူ့ဂေါ်လီ အဒေါ်ကြည့်.......။

(ပစ္စည်းနဲ့ အုပ်စု)

အမည်-(၂၁)ရာစု တို့ အကြည်တော်။

အထုပ်အမှတ်-(၃၄)

နိုင်ငံကျော်အပေအတောနယ်လှည့်ဆတ်ဆလူး။

မသမာဆုံးမျက်လုံးပိုင်ရှင်။

*

မိသိန်းအေး

မိသိန်းအေးတို့ ရွာက ကျွန်တော်တို့ မြို့နဲ့ ကပ်လျက်ပဲ။ ကျွန်တော်တို့ မြို့က ထွက်လိုက်တာနဲ့ သူတို့ ရွာကို ရောက်ပြီ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ ရွာကို တော်ရုံလူဘယ်သူမှ မရောက်ဖူးဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့သူတို့ ရွာက မြို့နဲ့ ကပ်လျက်ဆိုပေမယ့် ကားလမ်းမဘေးမှာ မဟုတ်ဘူး ။ အဲဒီလမ်းမကြီးကနေ တစ်မိုင်သာသာလောက် ဝင်လိုက်မှ သူတို့ ရွာကို ရောက်ရတာကလား။ နောက်ပြီး ထူးခြားတာက သူတို့ ရွာရဲ့ ထိပ်မှာ သင်္ချိုင်းကြီးရှိတယ်။ ရွာကိုဝင် မယ်ဆိုရင် အဲဒီသင်္ချိုင်းကိုဖြတ်ပြီးမှ ဝင်လို့ ရတာ။ သင်္ချိုင်းကိုဖြတ်ပြီး တောတန်းကြီးရှိသေးတယ်။ အဲဒီ တောတန်းကြီးရဲ့ အဆုံးမှာ မှ လျှိုကြီးတစ်ခု။ အဲဒီ လျှိုကြီးထဲမှာ မှ မိသိန်းအေး(ခေါ်) ကျွန်တော့်ရဲ့ လှအိုးကွဲ တို့ ရွာ ရှိတယ်။

သူတို့ ရွာဟာအတ္တရံမြစ်နဲ့ ကပ်လျက်တည်ရှိပေမယ့် မြစ်ရေမျက်နှာပြင်ထက်ကို အတော်ကြီးကို နိမ့်ဝင် နေတော့တာပါပဲ။ ရွာကုန်းမြေပေါ်မှာ မဟုတ်ဘဲ လျှိုကြီးထဲမှာ ရှိတာကိုး။ ဒါကြောင့် မြစ်ဘက်ကကြည့်ရင် လည်း 'တော'။ ကုန်းမြေဘက်ကကြည့်လည်း 'တော' နဲ့ ရွာက ဘယ်သောအခါမှ အဲဒီရွာကိုမမြင်ခဲ့ရဘူး။ ရွာကလည်း လျှိုကြီးထဲမှာ ရှိနေတာကိုး။

တခြားလူမပြောနဲ့ ။ မြို့မှာ ဆတ်ဆလူးထလှပါတယ်။ လွန်စွာကမြင်းကြောရှည်ပါတယ်လို့ နာမည်ကြီး လှပေထသော ကျွန်တော်တို့လို့

ယောင်စိန်ကောင်တွေတောင် မသိခဲ့ဖူးဘူး။

ရွာက အိမ်ခြေခြောက်ဆယ်ပတ်လည်လောက် ရှိမယ်ထင်တယ်။ တစ်ရွာလုံး မွန်လူမျိုးတွေ ချည်းပဲနေတဲ့ အပြင် ရွာသူရွာသားအားလုံးဟာ ကျွန်တော်တို့ မြို့ဘက်ကိုခြေဦး မလှည့်ကြည့်ဘူး။ သူတို့ ရွာနီးချုပ်စပ်လောက်သာ လှည့်လည်သွားပြီး လုပ်ကိုင်စားသောက်နေကြတာကိုး။

မြို့ကလူတွေကလည်း သူတို့ ဆီမရောက်၊ သူတို့ ကလည်း မြို့ကိုမရောက်နဲ့ တကယ့်ကို ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ နယ်မြေကလေးကိုဖြစ်နေတော့တာ။

အဲဒီလို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်လှလှပပရှိတဲ့ ရွာကလေးမှာ ခုနကျွန်တော်ပြောတဲ့ လှလှလေး မိသိန်းအေးလည်း ရှိတယ်လေ။

*

မိသိန်းအေးနဲ့ ကျွန်တော် စတင်တွေ့ရှိပုံက ဝတ္ထုတွေထဲကလို ရုပ်ရှင်ထဲကလိုမဟုတ်ဘဲ ရိုးရိုးရှင်း ရှင်းတွေ့ခဲ့ကြတာပါ။

ကျွန်တော်က အဲဒီတုန်းက ဆောက်လုပ်ရေးဆိုဒ်တစ်ခုမှာ အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်ရဲ့ နောက်လိုက်နေ ချိန်၊ မိသိန်းအေး တို့ ရွာကလည်း အဲဒီအချိန်မှာ သူတို့ ရွာလယ်ချောင်းအတွက် ကွန်ကရစ်တံတားထိုးဖို့ ပြင်ဆင် နေချိန် စသည် ဖြင့် အကြောင်းဆုံပြီး တွေ့ခဲ့ကြတာပါ။

ဆုံတွေ့ပုံကလွယ်ပါတယ်။ သူတို့ က ကွန်ကရစ်တံတားဆိုတာကို မဆောက်တတ်လို့ ကျွန်တော်တို့ ကို လာငှားကြပါတယ်။ ဒါပါပဲ။ ဒါကို ကျွန်တော့်အင်ဂျင်နီယာက မလိုက်နိုင်လို့ ကျွန်တော်ဦးစီးပြီး သူတို့ ရွာလေးရဲ့ တံတားကိုသွားပြီး ထိုးပေးခဲ့ရပါတယ်။

ကျွန်တော်က ဘာမှ သာကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် မလုပ်တတ်တာ။ ဟို ယောင်ဒီယောင် ဟိုခိုင်းဒီခိုင်းက ပိုင်တယ်ဗျ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့် အင်ဂျင်နီယာဆို ကျွန်တော့်ကို မလွှတ်တမ်း လက်တွဲလာတာ။ သူက ကျွန်တော့်ကို ခိုင်းရင် ကျွန်တော်က နောက်တစ်ယောက်ကို ပြန်ခိုင်းတယ်။ သူက ဦးဆောင်လုပ်ရင် ကျွန်တော် က အနောက်ကလိုက်တယ်။ သူပင်ပန်းတဲ့ အချိန်ဆို ကျွန်တော်နားနေတယ်။ သူစကားပြောတဲ့ အခါ 'ဟုတ်တာ ပေ့ါ၊ မှန်တာပေ့ါ၊ လုပ်သင့်တာပေ့ါ' စသည် တို့ ကို လေကျကြီးနဲ့ မြိန်မြိန်ကြီးထောက်ခံ ပေးတယ်..... ဟုတ်တယ်လေ သူမှား သူခံပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ မသိဘူး လုပ်မှာ ပဲ... ပြောင်ပြောင်ပဲ။

အင်ဂျင်နီယာဆိုတဲ့ အမျိုးက စာချိုးတောင်ရှိတယ်။

အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက် အူအတက်ပေါက်လို့ ဗိုက်ခွဲရပါလေရော ....။ အဲဒါကိုဆရာဝန်တွေက ဗိုက်ခွဲ ပြီး အူအတက်ဖြတ်ပေးတယ်။ အားလုံး အိုကေဆိုမှ ဗိုက်ကိုပြန်ချုပ်ပေးလိုက်တာ ဗိုက်ထဲကတ်ကြေးတစ်လက် က ကျကျန်ခဲ့ရော....။ အဲဒါကိုသိတဲ့ လူတစ်ယောက်က အင်ဂျင်နီယာကိုမေးတယ်။

"ခင်ဗျားဗိုက်ထဲမှာ ကတ်ကြေးတစ်လက် ကျကျန်ခဲ့တာ ခင်ဗျားမသိဘူးလား"

ဆိုတော့ အင်ဂျင်နီယာက ဘေးဘီဝေ့ကြည့်ပြီး...

"ရှူး.....တိုးတိုးလုပ်ပါဗျ၊ ဆရာဝန်တွေကြားသွားလို့ ပြန်တောင်းသွားဦးမယ်.... ငါ့ဆီ ရောက်တဲ့ ပစ္စည်း ငါ့ပစ္စည်းပဲ"

သူပြောင်ပြောင်၊ ကိုယ်ပြောင်ပြောင်ပဲ။

သူလည်း သူ့အလုပ်ရှင်ဆီကရအောင် ကျစ်တယ်။ ကျွန်တော်ကလ

ည်း အင်ဂျင်နီယာဆီက ပြန်ကျစ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကျစ်သမျှငွေကို အလုပ်ရှင်က စိုက်ရှင်းပေးရတယ်။ ဒါပဲ.....။

အင်ဂျင်နီယာတစ်မျိုး၊ ရှေ့နေတစ်မျိုး၊ ဘယ်လိုကုသိုလ်ထူးခဲ့တယ် မသိပါဘူး။ ပါးစပ်လှုပ်တာနဲ့ ပိုက်ဆံရတယ်။ ဥပမာ Construciton တစ်ခုကိုလုပ်မယ်။ တွက်ခိုင်းပြီဆိုတာနဲ့ သူ့အတွက် နှစ်ဆယ် ရာခိုင်နှုန်းပါပြီးသား။ ရွှေရောင်းသလိုပေါ့။ ရောင်းလိုက်တာနဲ့ အလျော့ တွက်လက်ခနှုတ်ပြီးသား....

'အဲလို....'

ထားပါတော့ ကျွန်တော့်အကြောင်းပဲ ဆက်ပြောရအောင်။

*

ကျွန်တော်က အဲဒီအင်ဂျင်နီယာတွေ နောက်လိုက်ပြီး အလုပ်လုပ်ရ တော့ သူတို့ တွေ မရှိမဖြစ်သုံးရတဲ့ သီအိုဒိုလိုက်(ဖ်)တို့ ၊ လယ်ဘယ်(လ်) တို့ ကြည့်တာ အတော်ကျွမ်းသဗျ။

အဲဒါတွေကြည့်ရတာ လွယ်လှတယ် တော့ မဟုတ်ဘူး ။ မျက်နှာပြင် ရေပြင်နဲ့ ဟိုဘက် က ဆုံမှတ်ထပ်တူ ကျ မကျကို အတိအကျကြည့်ရ တာမှ ဖြစ်တာဗျ။ အဲဒီမှန်ဘီလူး ချိန်ရတာကို အတော်ခက်တယ်။ နည်း နည်းမှ လွဲလို့ မရဘူး။ လွဲတာနဲ့ ကိုယ်ဆောက်တဲ့ ဟာကြီး စောင်းပြီသာ မှတ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ က လုပ်နေကျ ဆိုတော့ အဲဒီအပိုင်းကို ကျွမ်းကျင်တယ်။ တချို့အင်ဂျင်နီယာ ပေါက်စတွေကိုတောင် ကျွန်တော် သင်ပေးခဲ့ရ သေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့မှာ တော့ တံတားတွေ ဘာ တွေဆောက်ရင် ကျွန်တော်ပဲ လိုက်ကြည့်ခဲ့တာပဲ။ မယုံရင် မိသိန်းအေး

တို့ ရွာက တံတားကိုပဲ ကြည့်လေ။ ကွန်ကရစ်တံတားနော်။ ပေတစ်ရာနီးပါးရှည်တယ်။ ကျွန်တော်ပဲသီအိုဒိုလိုက်(ဖ်)တို့ လယ်ဘယ်တို့ ချိန်ပြီး အသေအချာပန္နက်ရိုက် ဆောက်ခဲ့တယ်။ တံတားပြီးသွား တော့ ကွက်တိဗျာ။ ခုနစ်ပေတိတိကိုစောင်းနေတာ။ ဘာကြောင့်လဲဆို တံတားရဲ့ညာဘက်ပန္နက်နဲ့ ရေချိန် တိုက်ရမှာ ကို ဘယ်ဘက်ပန္နက်နဲ့ ရေချိန်တိုက်လိုက်လို့ တံတားတစ်ခင်းစာလေး လွဲသွားတာကလား။ ကျန်တဲ့ ဟာတွေဆို ပြောမနေနဲ့ တော့၊ ကံရှိသလောက်တော့နေရမှာ ပေ့ါ။ ကျွန်တော်တို့ လုပ်ခဲ့တဲ့ ဟာတွေထားပါဦး။ မိသိန်းအေး နဲ့ တွေ့ရှိပုံကိုပြောပြမယ်။

*

အမှန်တော့ မိသိန်းအေး တို့ က အဲဒီရွာခံ လူတွေ။ သိတဲ့ အတိုင်း ရွာသူရွာသားတွေက တောသူ တောင် သားတွေဆိုတော့ လူစိမ်းသူစိမ်းလာပြီဆို စိတ်ဝင်စားကြ၊ ခင်မင်ကြဆိုတော့ မကြာခင်မှာ ပဲ ကျွန်တော့်ဆိုဒ်ထဲမှာ အလုပ်လာလုပ်တယ်။ မိသိန်းအေးမှ တင်မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ရွာလုံးရှိပျိုပျို၊ အိုအို အားလုံး အလုပ်လာလုပ်ကြ တယ်။ အဲဒီအချိန်က သူတို့ ရဲ့ နေ့တွက်က တစ်နေ့ရှစ်ဆယ်။

ရှစ်ဆယ်ဆိုတဲ့ ငွေကို နည်းတယ်လို့ မထင်နဲ့ ၊ မိုးတွင်းဘက် သူတို့ လယ်အငှား လိုက်စိုက်ရင် တစ်နေ့ ခြောက်ဆယ်ပဲရတာ။ ဒါတောင် ရွာပြောင်း စိုက်ရတာ၊ ရွာပြောင်းစိုက်ရတယ်ဆိုတာ ဒီလိုပါ။ တခြားရွာက ကောက်စိုက်ဖို့ ခေါ်ရင် ရွာတွေကဝေးတော့။ နေ့စဉ်သွားလိုက်ပြန်လိုက် မလုပ်နိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် သူတို့ စိုက်မယ့် လယ်ရှိရာ တဲထိုးပြီး ကောက်စိုက်သူအားလုံး သွားပြောင်းနေကြတယ်။ စပါးစိုက်ဖို့ ဧကကုန်မှ တဲ

ဖျက်ပြီး ရှာပြန်။ အဲလိုနေကြတာ။

သူတို့ ကောက်စိုက်တာလည်း ဘာမြန်သလဲမမေးနဲ့ ။ တစ်ဇကလောက်စိုက်စရာရှိရုံနဲ့ သူတို့ မလိုက်ဘူး။ သူတို့ စိုက်လိုက်လို့ ခဏနဲ့ ပြီးသွားရင် မကိုက်ဘူးလေ။ ဒါကြောင့် လယ်ရှင်တွေဆို ဒီရွာသူတွေကိုခေါ်မယ်ဆို ဇကများမှ ခေါ်လို့ ရတာ။ နောက်ပြီးလယ်ထွန်ကနေ ကောက်စိုက်အပြီးထိ ပုတ်ပြတ်ငှားလို့ လည်း ရတယ်။ ဒီမိန်းမတွေပဲလုပ်တာ။ လယ်ထွန်လည်း သူတို့ ၊ ကောက်စိုက်လည်း သူတို့ ပဲ။ ဒါကြောင့် မိန်းကလေးတွေ ခြေသလုံးထွားတာ။ အလုပ်အရမ်းလုပ်ကြတာကိုး။ ဒီလောက် အလုပ်တွေလုပ်လို့ ဆင်းရဲတယ်မထင်နဲ့ မိသိန်းအေးတို့ အရွယ်ရွာသူတိုင်းဟာ ရွှေငါးကျပ်သားလောက် အသာလေးစုထားပြီးပြီ။ သူတို့က အလုပ် လုပ်ပြီးရသမျှ သပိတ်ဝင်အိတ်ဝင်ပဲ။ ဘာမှ ကုန်ကျစရာမရှိဘူးဆိုတော့က ဆယ့်နှစ်နှစ် ဆယ့်သုံးနှစ်အရွယ်ထဲက တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး လုပ်ပြီးရထားတဲ့ လုပ်အားခဟာ ဘယ်တော်ရုံလူသူတို့ လောက်ချမ်းသာနိုင်မလဲ။ ချမ်းသာ တာလည်း သူတို့ မသိကြဘူး။ လုပ်စရာရှိရင် ဘာအလုပ်ဖြစ်ဖြစ်လုပ်နေကြတာပါပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း ခြေသလုံး ထွားကြတာပေါ့။

မိသိန်းအေး လည်း ထို့နည်းတူစွာပဲ ခြေသလုံးထွားတယ်။ သူ့မှာ အချိုးအဆစ်အစုံရှိတယ်။ လူကောင် ထွားတယ်။ ကိုယ်လုံးပြားတယ်။ ခြေသလုံးကြီးတယ်။ ရင်သေးတယ်။ နဖူးမောက်တယ်။ ဆံတောက်ထား တယ်။ အသံပြဲတယ်။ ကဲ… ဘာကျန်သေးလဲ။ ကျွန်တော်လည်း ကြုံကြိုက်လွန်းလို့ သိတာပါ။ နောက်မဟုတ် ရင် ဘယ်လွယ်မလဲ။

အဲဒီတုန်းက နေအင်မတန်ပူတဲ့ နွေရာသီမှာ ပေါ့၊ အလုပ်က ကျောက်သယ်ရမယ်။ နေကလည်း မီးထွက် မတတ် တရှိန်ရှိန်တောက်နေ၊ ကျွ

န်တော်လည်း သူတို့ ပုံထားတဲ့ ကျောက်ပုံကြီးထိပ်မှာ တက်ရပ်နေတယ်
။

အဲဒီကျောက်ပုံကလည်း ဆယ့်လေးပေ၊ ဆယ့်ငါးပေလောက်မြင့်ပါတယ်။ မိသိန်းအေး အပါအဝင် အလုပ်သမား အပျိုအအိုတွေအားလုံး ကျောက်ပုံကို ခေါင်းမှီပြီး နေပြင်းလွန်းလို့ နားနေကြတာ။

ကျွန်တော်တို့ အလုပ်က လေးဆယ့်ငါးမိနစ်လုပ်။ ဆယ့်ငါးမိနစ်နား၊ အဲဒီလိုလုပ်ရတာ။ ဒီတစ်ခါ သူတို့ နားတာက အတော်ကြာတယ်။ အချိန်ကလည်း တစ်နာရီဆိုတော့ နေကျက်ကျက်ပြင်းတဲ့ အချိန်ဖြစ်နေ တာကိုး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က သူတို့ ရဲ့ ခေါင်းဆောင်ဆိုတော့ အလုပ်သမားတွေ အလုပ်လုပ်အောင် နှိုးဆော် ရတာပေါ့။

"ကဲ....ကဲ...ထကြ...ထကြ...ခုနကခွဲထားတဲ့ အတိုင်း ကျောက်သယ်သူသယ်၊ သဲသယ်သူ သယ်ကြ"

ဆိုတော့ တစ်ယောက်မှ မလှုပ်ဘူးဗျ...။ အောင်မာ... ပေကတ်ကတ်နဲ့ ကြည့်ပြီးပြန်မှိန်းနေကြတယ်။ ခါတိုင်းဆို ဒီလို မဟုတ်ဘူး ။ ကျွန်တော်လုပ်ဆိုတာနဲ့ လုပ်။ ကျွန်တော်နားဆိုမှ နားရတာ။ အခုတော့ စောင်းငန်း ငန်းပြန်ကြည့်ပြီး လှုပ်တောင် မလှုပ်တော့ ကျွန်တော်လည်း ဒေါသထွက်သွားပြီး

"ဟိတ်ကောင်မတွေ နင်တို့ ကိုပြောနေတာ၊ နင်တို့ အလုပ်ချိန် နင်တို့ မသိဘူးလား ထကြစမ်း၊ အခုထကြစမ်း"

ဆိုတော့မှ မိသိန်းအေး က အရင်ဆုံးခုန်ထ လာပြီး.........

"ဒီမှာ ဒီလောက်ပူနေတာ မမြင်ဘူးလား၊ ဒီအချိန်ကြီးလုပ်ရရင် သေကုန်မှာ ပေါ့"

ဆိုပြီး ထဘီပြင်ဝတ်လိုက်တော့ အားလုံးလည်း ထ လာပြီး........

"အေးလေ... အလုပ်ရှင်ဆိုပြီး ကိုယ်ချင်းစာစိတ်ကိုမရှိဘူး။ ဒီမှာ အလုပ်လည်း ပင်ပန်း၊ နေလည်း ပူ သူမို့ကိုယ်ချင်းမစာတယ်"

ဆိုကာ ရန်ဖြစ်ဖို့ ထဘီပြင်ဝတ်ကြတယ်။ ကျွန်တော့်မျက်ပေတုံးကလည်း ဝင့်တယ်ဆိုရုံလေး..

အားလုံး နှစ်ဆယ့်လေးယောက်လားပဲ...။ ကိုယ်ကလည်း စာရေးဆရာဖြစ်မယ့်ကောင်မို့လား၊ အပေါ်စီးကပဲကြည့်ရလို့ လားမသိဘူး။ ဖက်ခနဲဝေ့ကြည့်လိုက်တာလားလား... အဟဲဘာမှ မဟုတ်ဘူး ။ သူတို့ ကျွန်တော့်ကိုရွံ့တာ ကျွန်တော် ဗဟု သုတတစ်ခုတိုးသွားတာပေါ့။ ဒါပါပဲ။ အဲဒါလည်း မိသိန်းအေး ကောင်းမှုပါပဲ။ သာခု...သာခု...အဲလေ.. ယောင်ကုန်ပြီ။

နောက်ပြောင်စရာ ကျန်သေးတယ်ဗျ။ သူတို့ တစ်ရွာလုံး ကလေးကအစ၊ အရွယ်စုံ မွန်စကားပဲ ပြောကြ တာဗျ။ ဗမာစကားမပြောဘူး။ မပြောတတ်လို့ လားဆိုတော့ မဟုတ်ဘူး ။ ပြောတတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ စကားနဲ့ ပြောရရင် အာမထိဘူး။ စေးစေးပိုင်ပိုင်မရှိဘူးပေါ့။ ဗမာစကားကိုလည်း ကောင်းကောင်း နားလည် တယ်။ ဒါပေမဲ့ မွန်လိုပဲပြန်ပြောတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကိုလည်း အဲဒီလိုပဲ ပြောတယ်။ သူတို့ က မွန်လို့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော်တို့ က ဗမာလိုပဲ ပြန်ပြောတယ်။ အဲ .... မွန်စကား နားမလည်ရင် သူတို့ ရွာ အ လုပ်သွားလုပ်ကြည့်။ ကွိုင်တတ်ပြီ ငါ့ကောင်ပဲ...

မိသိန်းအေး နဲ့ ကျွန်တော်ကလည်း အဲဒီလိုပဲ သူကမွန်လိုပြော၊ ကျွန်တော်က ဗမာလို ပြန်ပြောနဲ့ အဆင် ကိုပြေနေတာ။ ထားပါတော့။

အနေကြာလာတော့လည်း သိတဲ့ အတိုင်း တာဇံဖြစ်ရင်တောင် ဘ

ယ်မျောက်ဝံမ ချောလဲဆိုတာ ခွဲခြား တတ်ကြတာပဲ…။ ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်း မိသိန်းအေးက ချောချောလာတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ပဲ ဇာတ်လမ်းစကြတာပေါ့။

*